

— Разбира се, животъ — пробъбрала сънената и изненадана Катеричка. — Защо ме питашъ? Пусналъ я бухалтъ и казалъ:

— Е, тогава махай се отукъ! Азъ вземамъ твойта хралупа... Разбра ли? Голѣма честь ти правя, но...

— Ама какъ така?... съпротивлявала се Катеричка-Хубавелка, — джбътъ, разбира се, расте самичккъ, и хралупата въ него се е образувала самичка, но азъ съмъ си я намѣрила, очистила, послала съ мѣхъ, — значи потрудила съмъ се за своята кжщичка... Значи имамъ право да живѣя въ нея!...

— Имашъ право ли? Искашъ ли?!... — разядосалъ се бухалтъ. Не! Азъ ще живѣя въ нея, а ти се махай отукъ, ако ти е милъ живота, — иначе лошо ще бжде! Щомъ те хвана, само костичкитѣ ти ще изпращатъ!... Махни се!...

Заплакала Катеричка-Хубавица, утрила очи съ лапки и се покатерила на самия връхъ на дървото.

(Слѣдва)

Прѣвелъ: Пирински.

